

1
1959

№ 6 თბილისი პარტი 1959

ბრძოლის
გინჯობით

გაგორცობის XXXVII წელი ფანი 2 მან.

ბურღვა ზოგიერთი გეოლოგის
წარმოდგენით

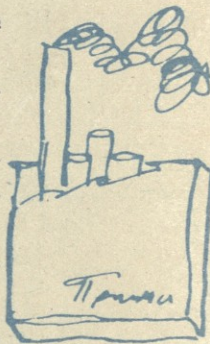
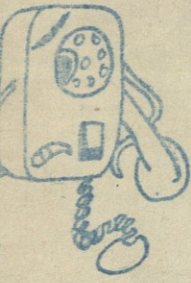

ნიანგი ნიანგის

დროთა მსვლელობაში დაწესებულებები და ორგანიზაციები, ისევე როგორც ისტორიული ადგილები და გეოგრაფიული სივრცეები, ან საერთოდ ქრებიან პირისაგან მიწისა ან სახელებს იცვლიან. მაგალითად, კონტინენტი ატლანტიდა საერთოდ გაჰქრა, ბევრ ქალაქს ნაქალაქევი დაერქვა და ახვ შემდეგ. ეს გარემოებები ზოგი უბედური შემთხვევის გამო მოხდა, ზოგი კი უბრალოდ ფორმისა და შინაარსის ცვლილებით აიხსნება. დღეისათვის არსებობს უამრავი გეოგრაფიული ადგილი, დაწესებულება, ორგანიზაცია თუ მოვლენა, რომელმაც დაჰკარგა თავისი ადრინდელი შინაარსი თუ ფუნქცია, მაგრამ სახელი იგივე შემორჩა რაც წინათ ჰქონდა. დღეს ცხოვრება ისე სწრაფად მიდის წინ, რომ ჩვენ უბრალოდ დრო არ გვრჩება ველოდოთ ეპოქებსა და საუკუნეებს როდის გამოუცვლიან სახელებს ასეთ საგნებსა და მოვლენებს. ჩვენ, ადამიანები, მოვალენი ვართ ჩავერიოთ ამ საქმეში, შევასრულოთ კატალიზატორის ფუნქცია და საგნებს დროულად შევარქვათ მისი სახელები.

- ნიანგს წინადადება შემოაქვს დღეიდან ეწოდოს:
- 1) ავტომატ ტელეფონებს—ხურდა ფულების ქუჩური შემნახველი სალარო.
  - 2) ყოფილ თათრის მოედანს—დღეს თბილისის საბითუმო და საცალო ვაჭრობის დახურული ბაზარი.
  - 3) ტრამვაი-ტროლეიბუსს—მოქალაქეთა წნევისა და პრესვის ცენტრალური ოფისადენი.
  - 4) რესტორან „საქართველოს“—სპორტის მოყვარულ ახალგაზრდათა ღამის მომუშავე კრივის სექცია.
  - 5) თეატრებს—მეცნიერებათა აკადემიის ისტორიის ინსტიტუტის ფილიალი.
  - 6) რეკლამების ბიუროს (მანიკენების დარგში)—სოფლის მეურნეობის მავნებელთა და მტაცებელ ფრინველთა წინააღმდეგ ბრძოლისათვის საფრთხივებელთა დამამზადებელი ნებაყოფლობითი ორგანიზაცია.
  - 7) ტაქსო მოტორს—მოქალაქეთა დასუფთავებისა და გაფცქვნის ტრესტი.
  - 8) სატელეფონო სადგურის ცნობათა ბიუროს—ყრუ-მუნჯთა საზოგადოება.
  - 9) „პრიმას“ დამამზადებელ თამბაქოს ფაბრიკას—სატყეო სამმართველოსთან არსებული სამშენებლო მასალათა დამამზადებელი ტრესტი.
  - 10) საკანალიზაციო ტრესტს—სატალახთაშორისო ახფალტგადამმუშავებელი და სანგარგამთხრელი კომბინატი.
  - 11) ორ ნომერზე მოლაპარაკე ტელეფონების სადგურს—ეს სადგური, ჩვენი აზრით, ხელოვნურ თანამგზავრზე დგას და საცაო შეწყვეტს სიგნალების გადმოცემას. ამიტომ შეიძლება მას აღარაფერი აღარ დაერქვას. უბრალოდ, ჩაითვალოს გაუქმებულად.
- არსებობს კიდევ უამრავი დაწესებულება-ორგანიზაციები, რომლებმაც შეიცვალეს ფუნქციები ან საერთოდ დრო მოჰამეს, მაგრამ ჯერ კიდევ კვლევის საგანს წარმოადგენენ. იმედია მკითხველი გულისხურით მოეკიდება ამ საქმეს და ნიანგს გამოუგზავნის თავის წინადადებებს, რითაც დიდ დახმარებას გაგვიწევს, ბოლოს და ბოლოს, ხომ უნდა დაერქვას საგნებს თავიანთი ნამდვილი სახელები.

ნიანგი

სასარგებლო საქმე

რუსული ენის შესწავლის ორგინალური მეთოდი გამოიყენა თბილისის ადგილმრეწველობის №1 სამკერვალო ფაბრიკის დირექციამ. იგი ფაბრიკაში დამზადებულ ახალდაბადებულ ბავშვთა კომპლექტს თან ატანს ნუსხას კომპლექტში შემავალი ნაწარმის დასახელებით. ნუსხაში ნაწარმის დასახელება რუსული სიტყვებითაა, მაგრამ ასოები კი ქართულია. აი მაგალითიც:

1. პროსტინა
2. პადადიანნიკი
3. ჩეპჩიკი
4. კოფტოჩკა
5. რუბაშოჩკა
6. რასპაშონკა
7. პელიონკა

საქმე უფრო მოიგებდა, რომ ფაბრიკის დირექციას ერთი რამ გაეთვალისწინებინა, კერძოდ მოეთავსებინა თარგმანიც, მხოლოდ რუსული ასოებით და ქართული სიტყვებით. მაგრამ ეს ხომ მომავლის საქმეა, ზემოთ მოყვანილი მაგალითით შეიძლება დავრწმუნდეთ, რომ ფაბრიკის დირექციას ამის უნარი შესწევს და თუ ასე გააგრძელა, ბევრ ამგვარ წარმატებებს მიაღწევს და ჩვენც სალაპარაკო აღარ გვქენება.

მკითხველს უსათუოდ დაინტერესებს ის, თუ სად შეიძლება ამ ნაწარმის შოვნა, ესეც არ არის ძნელი საქმე—მისამართი ლაკონურია—თბილისი, „ბავშვთა სამყარო“.

ნახ. ნ. მალაზონიასი

— ამდენ ხანს რატომ არ დაიწყეთ თესვა.
— აბა რა ვიცი, ბატონო, ჩვენი ახალი აგრონომი ხულ იმას ამბობდა გაზაფხულამდე დათესვას ვაპირებო.

რაშია საქმე, რატომ გიკვირს, საპოთახიანი ბინა რომ ვიყიდე და წყნეთში აგარაკი ავიშენე. რაო? ეს რიგის ავეჯი საიდან მოვიტანე? რა თქმა უნდა, რიგიდან. ტელევიზორი აქ ვიყიდე. როიალი, სარეცხი მანქანა, მაგნიტოფონი, რადიომიმღები, მტვერსასრუტი, ტრილიაჟი, ბროლის ქალი, მაცივარი და „ვოლგა“ მოსკოვიდან ჩამოვიტანე. არა, აქაც იშოვება, მაგრამ იქ უფრო იაფი ჯდება. რა სახსრებით? ვინ გითხრა, რომ არ ვმუშაობ? მაშ ეს 2000—მანეთიანი საწერი მაგიდა და „პარკერი“ რა ოხრობად მინდა. ვუზივარ და ვწერ. რას ვწერ? რა თქმა უნდა, ლექსებს. რაო? შენ ჩემი ლექსები არ წაგიკითხავს? ეგ არაფერი, ზოგს ვერც მე ვკითხულობ, ანდა კითხვა რად უნდა ლექსს, ლექსის კითხვაში ფულს არავინ იძლევა, ფულს დაბეჭდვაში იძლევიან. იმდენს რას იძლევიან, რომ ასე ავშენდი? ცოტას, ძალიან ცოტას. 14 მანეთს. რას მიყურებ? შერე და ამდენი ფული მაინც საიდან მოვაგროვე? როგორ საიდან. 2000 სტრიქონი ლექსი მაქვს დაწერილი. რათ? შენ ამბობ, რომ $2000 \times 14 = 28000$ მანეთს და 28000 მარტო როიალი ღირსო? ეგ მართალია, მაგრამ ვინ გითხრა, რომ $2000 \times 14 = 28000$? რაო? ანგარიში არ ვიცი? ანგარიში შენ არ გცოდნია, ჩემო ძმაო. კი ბატონო, ვიანგარიშოთ.

გამომცემლობამ გამოსცა ჩემი ლექსების კრებული 2000 სტრიქონის რაოდენობით. სტრიქონში მომცა 14 მანეთი, ესე იგი 28000 მანეთი. წიგნი გამოვიდა 3000-ანი ტირაჟით და ღირდა 1 მან. 50 კაპიკი, ესე იგი მთელი ტირაჟი 4500 მანეთი. ახლა მე როდემდე უნდა ვუცადო როდის მოეწონებათ ჩემი წიგნი და როდის გასაღდება. ამიტომ მთელ ტირაჟს ვყიდულობ მე თვითონ 4500 მანეთად. ესე იგი $28000 - 4500 = 23500$ მანეთს. ეს ჩემი მოგებაა. შემდეგ ვწერ წერილს გამომცემლობის სახელზე.—მაღაღეც თქვენ, ეს რა გადასარევი წიგნი გამოგიშვიათ, ერთ დღეში გასაღდა. მკითხველი სხვაგადღობის სახელით გთხოვთ კიდევ გამოსცეთ-მეთქი, გამომცემლობა სცემს ხელმოკრედ ჩემი ლექსების კრებულს. ვიმეორებ იგივე ოპერაციას და უკვე მეოთხე გამოცემისათვის ჯიბეში მიდევს 94000 მანეთი. რაღა აკლია 100000 მანეთს? არაფერი. ასეთივე კომბინაცია შეიძლება გაკეთდეს რუსული გამოცემისათვისაც. ესეც შენი 200000 მანეთი. რაო? ნეტავი შენც ლექსების წერა დაგეწყო? არა, ჩემო ძმაო, ეს ღვთისგან ზეგარდმო მონიჭებული მადლია. ისე კი არაა, შენ რომ გგონია. ძნელია, ძნელი, მაგას რომ დაეჩვევი, ველარ მოიშლი და თუ ისეთი ანგარიში დაიწყე, როგორც წელან, შენგან პოეტი არასოდეს არ გამოვა. მაინც ვერ გაიგე რაშია საქმე? კარგი, ახლა არ მცალია, გამომცემლობაში მივრბივარ და რომ დავბრუნდები, მერე აგიხსნი.

— დღეს ისევ გავიცდებოდა ლექცია, ლექტორს წიგნი დარჩენია სახლში

მომიქ 131

ყარათიანი მძღოლია. ამას წინათ აეროდრომამდე მომიყვანა. ტაქსმა 28 მანეთი დაწერა, მე ვმ ვაფუწოდე. შემომიბღვირა, მაგრამ როგორი პირზე ბნელიანვით დორბლი მოადგა, ხუთ-მანეთიანი არ გამოვართვი, თორემ უკან გამომადგენა, გუნებაშიც აღბათ ასჯერ შემომიკურთხა და მიგინა სიძუნწე, ესაო და, შე ასეთო და ისეთო, იმას რას უყურებ მრისცხველმა რა დაწერა, ჩემს გულში ჩაიხედე, რამდენი ვიანგარიშეო.

ცივად შებრუნდა და გაშქუსლა თავისი ოთხთვლიანი ქურანი ქისასავსე მუსტრების საძებნელად, წავიდა და თვალთ მიეფარა.

გზაც იქით ჰქონია,—გავიფიქრე მე და ფოლადის ფრთოსანით ლიხს გადავუქროლე.

რაში მენადვლება ან რამდენმა წყალმა ჩაიარა მას მერე ხილქვეშ, ან იმ ტაქსმაც ბევრი იარა თუ ცოტა იარა, მაგრამ იმ მძღოლის სახე კი საშუალოდ რომ ჩამჩა მენსიერებაში, ამას რაღა ლაპარაკი უნდა!

არ მიყვარს კაცის განაწყენება,

გულჩვილი ვარ ბუნებით, ხასიათი მაქვს ასეთი!

ამას წინათ ისეთი რამ ვნახე, რომ ჩემს უსათვალო შავ თვალბესაც ვერ დავუჯერე, იმნაირი მძღოლისაგან ყველაფერს მოველოდი, საკუთარი ძმა გაატყავაო, რომ ეთქვათ, ეჭვიც არ შემეპარებოდა, კაცო გაძარცვაო, რომ ეთქვათ, კვერს დავუკრავდი.

რა ვქნა, ასეთი ვარ გუნებით, ხასიათი მაქვს ასეთი!

ჰოდა, წარმოიდგინეთ ჩემი გაოცება, როდესაც სწორედ რომ ჩემი საკუთარი ზემოხსენებული თვალბებით დავინახე, რომ იმ ჩემმა ავბეღითმა ნაცნობმა მძღოლმა თავისი ჯიბის ფულით შეიძინა სახელმწიფო მანქანის სათადარიგო ნაწილები და ახე გასინჯეთ საბურავებიც.

ღიან, თავისი ჯიბის ფულით. თურმე ამისათვის აგროვებდა ფულს! ბარაქალა შენ, მზრუნველო და ქველმოქმედო მძღოლო!

მოდო და ასეთ კაცზე ცუდი თქვი! ღმერთო სახიერო, მომიტევე, რამეთუ ცუდად მიფიქრია, რასაც ვფიქრობდი!

მეგობრული შარტი
გ. ფირცხალავანი

პოლიტიკაში კაპაბაძის

არ იფიქრო, დრო დადგა და ხიბვლით ვაგაცილოთ, ეს ხიბვრე კიდევ ას წელს არ გაუფიქრებს ხასხილოდ. კიდევ ას წელს თითებურე ტაშის ცემა არ ცხრებოდას, მკარავად ათას კოლმურინის მარჯვენას დასწრებოდე.

ამოუღონადი აღმოჩენა

მიმდინარეობდა დისერტაციის დაცვა. ახალგაზრდა დისერტანტის ნაშრომი ცაში გამოკიდებულს ჰგავდა. საკემში ჩაუხედავი კაცით კი მიხვდებოდა, რომ მისი დაცვა ყოვლად შეუძლებელი იყო. ორმა ოპონენტმა ტყვე გააძირა ახალგაზრდას. მაგრამ, როდესაც შეასრულა ოპონენტმა თავისი სიტყვა დაიწყო, მდგომარეობა შეიცვალა. მან იმდენი ოღარაკა, ისეთიანად შეტარა—შემოატარა საკითხი, რომ დანარჩენი ოპონენტები აბოლდა მისთვის ხარისხი მიენიჭებიათ. დამთავრდა თუ არა დისერტაციის დაცვა, ვიღაცა უქნობი კაცი მივიდა ოპონენტთან და საიდუმლო ტონით წაწროს: — ეგეგონარი, თქვენს ხელშია ჩემი ხელ-იღობლა. ხასხარა-ოლიში რეტად ცუდად მამებს საკემ და უნდა დაშენებართ. — კი მაგრამ, მე სვეცილობით ბიოლოგი ვარ,—უთხრა მან. — აჰ, ეგ არაფერი, ბატონო, თქვენ ისეთი დისერტაციის დაცვა მოახერხეთ, რომ ჩემი საკემ მისთან არ ხასხინებოდა.—მოუფრა ნიებიერი ვეკლის აღმოჩენით გახარებულმა უქნობმა.

გ. პავტიძე

ზარასმორიელმა დირექტორმა ივანე კონტაძემ ღიღს თათი დაკურა და მღვიანო კაბინეტში გაიოძახა.

— გახედავთ მომივარე—მარხხხხხ ხელ წარმოთქვა ივანემ.

— სვოლოჩი! — წაბურტყუნა მან მღვიანოს განხვდისთანავე და ქალაქულზე ანახებულ მოხსენებას ფურცელად აღუწყო.

ერთი წუთის შემდეგ მაღალი, გამხდარი და მუღოტი ოთარ გახედავთ ივანე „მარხხხხს“ წინაშე იდგა.

— რა არის ეს?—დაიფიქრა ივანემ და ქალაქლები გახედავთ მიაჰარა.

— მოხსენება, ბატონო ივანე!.. შევადგინე ისე, როგორც თქვენ მითხოვეთ.

— მერე რა წერია შიგ?

— აველაფერი, რაც ჩვენს ქარხანას გაუკეთებია. მოხსენება ეტება მორჩინავე მუშებსაც, რომლებიც გვემუშებიან ვაჭარბებით ახრულებენ.

— სხვა?

— სხვა?.. სხვა... რა უნდა დამეწერა.

— ბიჭო, ათი წელია ვმუშაობ ხასხხისხხებულ სამუშაოზეც. ათი წელია მოხსენებას ვაწერებ და ის ვეღარ იხვევდი, რომ მოხსენება ორი ნაწილსაგან უნდა შედგებოდას?

„საპროტოკოლი“
კუთხისკენა

— ხად გავიგია მოხსენებაში მხოლოდ ქება დიდება სმობოდას.

გახედავთ დიდხანს უსმენდა დირექტორის დარჩებას. ბოლოს თავი ასწავა და ორი სიტყვის თქმა ძლიერ გახედა.

— ჩვენს ქარხანაში, ბატონო ივანე, ცუდად მოხსენებელი ვერაქონ ვნახე. თერთაშვილად კი გამოსწორდა, გავმსახსნა ასე პრეტენდით ახრულებს.

— უნდა გამონახო, უნდა გამოიწვიო, მოხსენება მოითხოვეს... კარგების შემდეგ ცუდები უნდა დაასახელო.

სხვა... მოხსენება ასე უნდა იფიქრო. კარგი მუშაა, ცუდი მუშაა. თუ ასე არ გავაკეთოთ, ცალმხრივობას დამწამებენ.

— კარგი... გამოვხანებ—წამოძიხა მან.

— აბა, დამხანაღელი—გაფართოებულ იფიქრე მღვიანო ივანემ გაბოხებულს.

— ირგამაშვილი... შედარებით სუსტ მუშაა. ვაძენვც უყვარს... ზოგჯერ შორაღელე მოიხსნა სახსარბო... არჩევა—პარტიკებას არ კანარულობს, ახაუა.

— გაიფიქრე, ბიჭო!—ჩაიხიხიხა ივანემ... ირგამაშვილის მიძის საშუალებით ვწინაგე მე ამ დაგდასთან...

გახედავთ თავი მოიფიქრა და მეორე გვარის დასახელებაზე გახედა.

— კობრაქიძე?

— ერთიამს უყურე, რანაირ ხაღხს ახახებებს. ბიჭო, კობრაქიძე ვისი გამგზავნილია იგი შენა?

— თანდელაშვილი?

— არ გახედა, ხელი არ ახლო.

— გვილაგა?

— დიდებუ! ვამაგებებს ეს კაცი. გინდა ჩვენი ქარხანა უნარაზე დააქონინ?

— მაშ ვინ დავახახებო, ბატონო ივანე, ხსებთან შედარებით ესენი მოიხსენებენ.

ივანემ შუბლზე ფანჯარი მიიღო, გახედავთ ალაშქარულ შეხედა და წაიკნალო.

სისაურე რას იტყვი?

— რას ბრძანებთ, სისაური გვემსახსნა ოც პრიცენდით ახრულებს, თანაც პატრონისა და უპრეტენდითი მუშაა... წამოძიხა სახელმწიფო მოაბრძო.

— აი, სწორად ამიფიქრე უნდა დავახახებო, უპრეტენდითი აჩავის შეიწავი და ძმისშვილი არ არის. თვითონაც დიდხანსა არ ახებდა და დახებდა...

უყურებო, მაგრამ გულში ჩაიკლავს. ასეთებია იორგამაშვილი და ფანცხვა.

— იორგამაშვილი სისაურე და ფანცხვა იგი ახალმოდებულა. ჯერჯერობით მის შესახებ ვერაფერი ვიპოვე—სცადა თავის დაღწევა გახედავთ.

— შენ ამბობ, რომ ფანცხვა ახალი მოდებულაო. ეს კარგი ლაგვი დავიკრიტო... იმის მუშაობას კარგად არ ვიცნობთ. როგორც დაწვეყნებს, შეცდომები ექნება...

— ნახა გამოსავალი დირექტორსა და მოხსენება გადარეგნა ვახედავთ, რომელმაც ფურცლები აკრფა და შეწუხებულ სახით გაიფიქრა კაბინეტში.

დანიშნა ხასხა

ფიქვული ავერსხს დებს...

წილად კუთხში განებადება გამოავსე. კვირის ბაზალის ტაშე ექსტრინა ეწვიოდა.

კვირის დანიშნულ ადგილს შეფარებო, ჯერ კიდევ ადრინა იღლა იყო, თბილისთან რომ გავიქო.

უფროსი მეუღლის თხოვნით უფელ დასახლებასთან, უფელ სოფელის მანქანა ჩერებდა. იგი ერთი საათის ატვალაში გაბოხდა, სათანაგვარს შეხედა (მეტიერე კაბის ვეჯივრებით იყო), ვიდრე ატვალაში. ათი ათი საუფილბო მატებოდა.

მშობლის გვერდით ავიღო ატვალ არის, ნავებრი აწვივა ვირად: ახლა ჩვენ ვეგებდება შეგურებოდა. უფროსი უტყრბოდ აღმოშენება, თქმა არაფერის უტყბა მეუღლეს.

ერთი მობრბელი დედალი ძაღლი ჰქრუვლის, ადგილზე ხტის, აწუხებს თავისი მოუფიქრებელი უფროსი მეუღლეს.

ავტოკომის თავმჯდომარე დედას ხელს ადებს, უან ბაწრად ედებს. ქაშაში ჩვენი კალაში უტყბა.

— თბილისი ვიყრი, შეგებდა როგორ განახა—მუშენება უფროსის მეუღლე. ამას დასაღვლო რა ვაგებებდა ფიქრო. ფიქრო, შენ ვარცხელა—იდე ნაღვლს და სახელს არტყე.

ფედოლი სულბოდ კარგავს სინდისს, ახალახალა შარავლს მანკის.

— კარბია, გამძღვრებინ—მამანვეებს ვჩირო.

— ეგ ჩიტუვა ნაღვლში და არა ქაშაზე—ვიდავბა შორე.

— ქაშაში და ჩიტე რამე ვაყო, ერთი თხოვბიან არან. შუე ჩიბობს, საღვლო წყება მიწებებოდა.

ჩიბობს რაღვლე, დამაბნა საღვლო არს.—ცქამაფილებს გამომწვევს უფელ დედას ხელს მხევა. ფედოლიმ თავმჯდომარეს სწინ მანკივად ატყე. მანკივად იღებდა ობო. საღვლო მანკი მოვიდა.

— ვინ არის ეს, არწიბორი სტრებობს რომ ვაგებინ? ახედო მასსებობს. ავირდა. უფროსი ცოლმა თავმჯდომარეს ქული თხოვა. ფედოლი გამომართვა და შუე/ნაჯიხა.

— ასე თბილად იწება, ხეშ მართალია—ქაშაში თავმჯდომარეს.

— ჩვენ ახლა ხასხხი...
— თუ მან ხან, შემოიხიბოდა...
...ჩვენი დამაბრძო.

— ივანე ახლა ხასხხი...
— თუ მან ხან, შემოიხიბოდა...
...ჩვენი დამაბრძო.

— ივანე ახლა ხასხხი...
— თუ მან ხან, შემოიხიბოდა...
...ჩვენი დამაბრძო.

— ივანე ახლა ხასხხი...
— თუ მან ხან, შემოიხიბოდა...
...ჩვენი დამაბრძო.

— ივანე ახლა ხასხხი...
— თუ მან ხან, შემოიხიბოდა...
...ჩვენი დამაბრძო.

— ივანე ახლა ხასხხი...
— თუ მან ხან, შემოიხიბოდა...
...ჩვენი დამაბრძო.

— ივანე ახლა ხასხხი...
— თუ მან ხან, შემოიხიბოდა...
...ჩვენი დამაბრძო.

— ივანე ახლა ხასხხი...
— თუ მან ხან, შემოიხიბოდა...
...ჩვენი დამაბრძო.

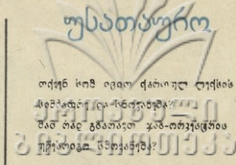
— ივანე ახლა ხასხხი...
— თუ მან ხან, შემოიხიბოდა...
...ჩვენი დამაბრძო.

— ივანე ახლა ხასხხი...
— თუ მან ხან, შემოიხიბოდა...
...ჩვენი დამაბრძო.

— ივანე ახლა ხასხხი...
— თუ მან ხან, შემოიხიბოდა...
...ჩვენი დამაბრძო.

— ივანე ახლა ხასხხი...
— თუ მან ხან, შემოიხიბოდა...
...ჩვენი დამაბრძო.

— ივანე ახლა ხასხხი...
— თუ მან ხან, შემოიხიბოდა...
...ჩვენი დამაბრძო.

თქვენ რომ იღო გრაიულ ლექსის მარჯობა და წინააღმდეგობა უნდა გაეწიოთ. მაგრამ გნებოთ ვა-თარაქვისა და სხვა სხვა...

ხად განახლები ჭაჭაჭაბის...
ან ახალს სილქვი დიქო?
თქვენს ლექსს ნაღვლის სწინ ასწებს, ბილიზში გაქვი თარბობაბო.

განა ლექსი მართო აჩინს, თვის განახლს ფიქრო შეხებ? პოეზიის მღვიანო აკავებს...
ბილიზში თვის დანახებოდე!

ბილიზში თვის ფიქრო, ან ზოგჯერ...
ბილიზში თვის დანახებოდე!

და თუ ხალხს ატარა გინობს, ან ზოგჯერ...
ბილიზში თვის დანახებოდე!

წინა წიგნი ატებს უნდა, მწვერბით ატებს დასტს და თარბს, უტყბა შედგან პირნი გითხრას, რომ ბილიზში არა ხარო.

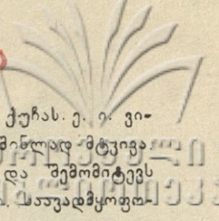
თუ გახედავს, ასწავ ლიბოში, რა ვაგებებდა მისს მხესმანს... ნიჭი არ გავს, დინდა არ გავს, თავს მანვე თვლი გინისაგ.

ხალხს უნდა იფიქრებო, უნდა იფიქრო შენარბო შენარბო; სილქვის ამბო თუ არ შივე, ხალხს ბილიზში შევიფარებო!

ბილიზში თვის, ბილიზში გინობს, იფიქრო მანკივად, ამ, ამით განახლებო, ამ სახელი ვინც დანახებო.

ბილიზში თვის, ბილიზში გინობს, იფიქრო მანკივად, ამ, ამით განახლებო, ამ სახელი ვინც დანახებო.

წითელჯვრიანი «ზიმი» კვილით მიაპობს გაზიმიზიმებულ ქუჩას. ე. ი. ვი-

ლაცის სიცოცხლე საურთხეშია! ამჯერად კი ჩემი გვერდი საშინლად მტკივა

— მწვაველ გიტევს? — წამალუწუმ მოაბრუნებს თავს და შემომიტევს

ექიმი. პასუხად კბილებს ვაკრაჭუნებ და უნიათოდ ვიკრიჭებო. სასუაღმყოფელ

ში როდის მივედით აღარ მახსოვს.

— აბა, გადმოხტი! — ოდნავ გონს მომიყვანა მხიარულმა ხმებმა.

— გადმოხტი კი არა, ხმას ვერ იღებს კაცო, მოიტა საკაცე!

— საკაცელ თუ ჰქონდა საქმე, აქ რას მოგყავდათ... — აღმაცერად გად-

მოხმებდა ერთმა და რკინიგზის ზევით. კუკიისაკენ გააპარა თვალი.

— ტყვიის ჩაქცევა ხომ არ აქვს ამ ოხერს... — ბუზღუნებს საკაცის ამწვევი.

— სად მივაქვთ, ჯერ რეგისტრაციაში გაატარეთ!

ჯიბები მომიქექეს და პასპორტი მიპოვეს.

— რა ურის ეს, სურათი რატომ არა გაქვს? — შეკითხება რეგისტრატორი.

რა დროს ეგ არის, კვდება კაცო!

— ჰოდა, მეც იმიტომ ვეკითხები. პატარა სურათი ყოველთვის საჭიროა,

რა ვიცით, კაცნი ვართ!

დიაგნოზი თვალის დახამხამებაში დაადგინეს.

ექიმთა მთელმა პლეადამ ჩაიარა ჩემს გვერდით და ხელი დაშაჭირა მე-

ცელზე.

— კაცო, მამ ვერ უნდა გვიხხრა, რა გტკივა? ფუპ, შენს ვაჟკაცობას!

— კაცო, რა გააჭირეთ საქმე. გავჭრათ და ვნახოთ, — წინადადება შემო-

იტანა ვიღაცამ.

ტკივილი მაშინვე ჩამიყურდა და ზურგზე ცივმა ოფლმა გამომჟონა.

მესამე დღეს თერაპევტებმა გაიმარჯვეს. ახალ პალატაში გადამიყვანეს.

თვალმიღებული, დასუსტებული დამაწვინეს საწოლზე. დამხედურნი ცნობისმო-

ყვარეობით მათვალისწინებენ.

სალამთაი მორიგი ექიმი შემოვიდა.

— აბა, ვინ რას უჩივის?

— მე, ექიმოვან, დღეში ორი კილო აკურატნათ მაკლდება.

— ახლა რამდენი კილო ხარ?

— შესდესიატ ჩეტირე.

— თუ ასე გაგრძელდა, ოცდათორმეტ დღეში სულ მოჩჩები.

— ა?!

— შემდეგი!

— მე, ექიმო, დილით რომ გავიღვიძებ, აი, აქა, იგრე მტკივა, იგრე, რო-

მა, სულ...

— შენც ნუ გაიღვიძებ!

— ვაპ!

— «ვა» არ უნდა მაგას, ამდამ მე ვარ მორიგე და არც ერთი არ გახ-

დეთ ცუდად!

ექიმი წავიდა.

— საქმეა ახლა ეს?

— არა, შვილოსა, კაცსა გამოსაცვლელი ნაწილები უნდა ჰქონდეს, მაში-

ნასავითა. გაფუჭდა გული, აშაიღე, ახალი ჩაიღვი, თორემა ესენი აქ ვერა-

ფერსაც ვერ გიშველიან.

— ვაპ, ეგლა მაკლია რაღა, მერე, მერე ჩეხოსლოვაკი პოჩკების ძებნა

მაკლავდა. — კენესის «კოსმოპოლიტი» ავადმყოფი.

დალამდა. უცებ რაღაც საოცარი შეება ვიგრძენი. გვერდზე ხელი მოვიკი-

დე.. არაფერი! გულმა სიხარულით დამიწყო ძგერა. კარგად მოვისინჯე თავი,

ყველაფერი რიგზეა. არაფერი არ მტკივა!

— მეგობარო, — გადავუტურჩულე ჩემს მეზობელს.

— რაო, გაწუხებს რამე?

— მაწუხებს კი არა, სულ გაშიარა ტკივილმა. შეიძლება ასეთი რამე?

— გაგიარა? — თანაგრძობის ტონი გაისმა მის ხმაში, — მაგას რა სჯობია,

შე დალოცვილო, აბა, ადექა და მოუსვი აქიდან, თორემა... იგრე აგატკიონ,

რომა...

ფაცაფუცით წამოვკრიფე ჩემი ნივთები. თანაპალატელები გახარებული

თვლებით მაცილებენ.

საავადმყოფოს გასასვლელში მოხუცი მეკარე გადამელობა.

— საღ მიღხარო, ამხანაგო!

— სახლში, ძია კაცო, სახლში. უკვე მომარჩინეს.

მან ეჭვის თვლით შემომხედა.

— მოგარჩინეს? რა გტკიოდა ისეთი?

— არაფერი. ღვიძლი:..

— ღვიძლი?... ღვიძლიმორჩენილა კაცო არ გასულა ჯერ აქედან, შენ მგო-

ნი იპარები.

— როგორ გეკადრება, ძია კაცო. აბა გამომართვი ეს... — და ხელში სამ-

მანეთიანი ჩავუჭმუჭმე.

— ვის კადრებ შენ მაგას! აქ მარტო შემოსვლისას იხდიან ხუთ მანეთს

და შენ სამ მანეთად გინდა გაპარვა?..

თუმინანმა საბოლოოდ განმკურნა. გარეთ გამოგვარდი.

— თუ წამოგტკივდეს, მოხარული მრავალძარღვას, ასკილის და სიმინდის

ულვაშის წვენი სვი... დამადევნა უკან «რეცეპტი» მეკარემ.

ვაი, რომ ეს რეცეპტი მარტო ღვიძლის ტკივილს შველის!

წ. გეგაზაშვილი

— რა დაუჯდა, თუ იცი, ინგას წყნეთის აგარაკი? — კმარი ათი წლით.

ნაბ. ნ. მაღაზონიასი — ხომ გწერდით, ბატონო, რომ მეზობლე- ბივით ჩამორჩენილები კი არა ვართ, ჩვენი ნათესი ფართობები აყვავებულა.

მოშპირნე და კვიანი კაცია. ცოლიცა ჰყავს, შვილიც, ტოლ-შეგობრებიც, ნათესავებიც და უბადაღებულო სიდედრიც.

შენ თუ ერთხელ დაპატივე, ეს სამჯერ გაპატიუბს, შენ სასა-ჭუშეში შეგყავს, ის პირველი კლასის რესტორანში გექაჩება.

შენ კაპი-კაპი აანგარიშები-ნებ, ის, რასაც ისე შოატყუებენ. დედის რძესავით შეერგოთო, იტყვის და ხუთთუმნიანიც „ფეშ-ქეშ“.

შენ ტაქსის მძღოლს ამრეზილს ტოვებ საქვსთან, ის—სახეგაბად-რულს.

სადლაქოში შენ რიგში დგა-ხარ, იმის გაპარსვაზე კი, თუმცა თავზე ღერი ბალანი არ გააჩნი. პარიკმახერები ერთიმეორეს ეცი-ლებიან.

მას მამის სახელით იხსენიებენ. შენს მამის სახელს კი, თავში ჯოხივს რომ დრუზო, ვერავის წამოაცდენინებ (რაც არ იციან რა წამოცდებათ!)

შენს ცოლს ერთი კაბა აქვს საშინაოდაც და საგარეოთაც იმისას კი დათვლა არ უნდა...

შენ ტელეფონს 3 წელიწადია, გიდგაშენ და ვერ დაგიდგეს, მას კი დაავიწყდა როდის დაუდგეს.

შენ ერთი პალტო ხუთ წელიწადს გყოფნის, მას ყველა სეზონ-ში სამ-სამი პალტო „უცვდება“.

შენ ორი ოთახი გაქვს, ის ხუთ-შია გამოქიშული და ახლა წყნე-თელებს უახლოვდება. „დაჩანს“ იშენებს.

შენ ტრამვაი-ტროლეიბუსში იქულიტები, ის „ვოლგით“ დაჩან-ჩალებს.

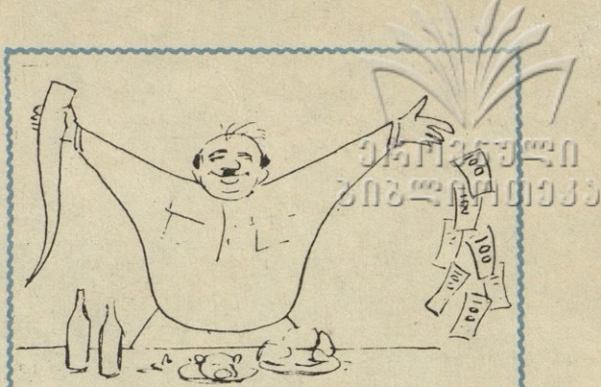
შენ წელიწადში ერთი ქეიფი რომ გადაიხადო, ექვსი თვე ვა-ლის გადახდას უნდები, ის თვეში სამ ქეიფს იხდის და მისი ვალებიც ვის არა აქვს!.

შენ ცუდი ქმარიცა ხარ და ცუდი მამაც, ის ქმარიცოცაა და მამიკოც.

ჰოდა, რომელია ახლა თქვენში პატიოსანი კაცი?

— მე ახლოს ცუდად ვხედავ. როგორ მიდის ჩვენი საქმეები ახლო აღმოსავლეთში, ხერ? — როგორც ბედავთ.

კომბინატორი

ზზის ამოსვლას პილით ხვდებ, ზზის ჩასვლას ვი დაწიით სვლდა, რაც მას თვეში სვლდასა აქვს, თრ-სამ იმდენს სარჯავს დღეში.

ცილისმწამებელი

ზღოთავს, ღვარბული ამობრავებს, თუ მიგიდდა ამოვადყვავს, უსახლო წერტილს ჭრბს, უნით ხნავს და უნით თვბავს.

აკაკი ლლონტი

მკვდარი ხელეები

პატივცემულო ნიანგო! მცხეთაში არქეოლოგების მიერ უშეუქმეს საშარხთა ნაცვლად სხვა სამ მოქალაქესთან ერთად ამოთხრილი იქნა ნეტარხსენებული პაპაჩემის ონოფ-რე ვანას-ძე ბიწკინაშვილის საფლავი. ჩვენს ნათესავ შინა-ურობაში დიდხანს ვარკვევ პაპაჩემის ცხოვრება-მოღვა-წეობის სხვილმან-წვრილმანები, და მივედი იმ დასკვნამ-დე, რომ ცხოვრებული ნამდვილად ღირსი არ იყო საფლა-ვიდან ამოთხრისა.

ვიცი საფლავის ამოთხრის შემდეგ არქეოლოგები და-იწყებენ პაპაჩემის ვინაობის დადგენას, მისი გარდაცვა-ლების თარიღის განსაზღვრას და ყველა იმ წმინდა მეც-ნიერული საკითხების გადაჭრას, რომელიც ისტორიასთან არის დაკავშირებული; ვინაიდან მე კარგად მახსოვს მისი გარდაცვალება, მინდა ჩემი წვლილი შევიტანო მეცნი-ერებაში და ორიოდ სიტყვით მოვიგონო ის დრო, როცა პაპაჩემმა იმ ქვეყანაში ამოიყო თავი.

ეპოქის განსაზღვრისათვის ჩემი მოგონებანი უებარ მა-ლამოდ დაედება გადაუჭრელ პრობლემებს და მეტად სა-ჭირო ნათელს მოჭუნს მცხეთელი არქეოლოგების გააზ-რებაში ჩაბნელებულ საკითხებს.

კარგად მახსოვს დასაფლავების დღეს პაპაჩემს თავზე დაახურეს კახური ქუდი, ტანზე ჩოხა-ახალუხი ჩააცვს და ფეხზე ქალამნები. ქამრად ხონჯრის მაგვარი თოკი შე-მოარტყეს და წვივებზე სალდათში ნაქონი ტოლოლები. ასე რომ, სხვა რამ ფარჩა-აბრეშუმი, ოქროს სამაჯურები ან

მოვარაყებული მაშები კუბოში არ უნდა ყოფილიყო ხოლო რაც შეეხება მონეტის საკითხს, ასეთ შემთხვევას ნამდვილად ჰქონდა ადგილი, როდესაც ცხოვრებულმა მა-, მიდაჩემმა ერთი თუმნიანი ჩააგდო კუბოში, მაგრამ ბე-ბიაჩემმა ყვითელი ლითონის ხმის კლარუნზე ყურები ცქცეტა და სასწრაფოდ ამოაძრო კუბოდან. ასე რომ, ის თუმნიანი პაპაჩემის საფლავში კი არა, ბეზიაჩემის საფ-ლავში უფრო უნდა იყოს. სხვა რამ ბეჭედზე ან ყელსა-ბაშზე ლაპარაკიც კი ზედმეტია.

თვითონ სამარე იმ საუკუნის ჯამ-ჭურჭლით ამოვსებულ სარკოთავს ან მღვიმეს არ წააგავდა, ჩვეულებრივი საფ-ლავი იყო და ფიჭვის ხისაგან შეკრული კუბო ისე იყო ჩვენი მეცნიერებისათვის საინტერესო, როგორც პაპაჩემის ცხოვრება-მოღვაწეობა მეცხრამეტე საუკუნის ისტორი-ისათვის.

პაპაჩემის მარცხენა მხარეს განისვენებს ცხოვრებული ბეზიაჩემი, მარჯვენა გვერდით პაპიდაჩემი, თავთან მამი-დაჩემი, ფეხებთან—ბიძაჩემი.

შეიძლება არქეოლოგებმა მათი საფლავების გახსნევაც მოიწადინონ. ვინ იცის?! და თუ განსვენებულთ ასეთი ბედი აქვთ მისჯილი, ძალიან გთხოვ, საყვარელო ნიან-გო, ისინი მაინც შეიბრალონ, რადგან რჯულს დავიფი-ცავ, რომ საინტერესო არც არაფერი გაუკეთებიათ და არც არაფერი გაუფუჭებიათ სიცოცხლეში.

ვალეკო გოგოლი

რედაქტორი—ნიკო შველიძე.

სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, ნ. დუმბაძე, ს. კლდიაშვილი, ნ. მალაზონია, მ. ქარჩავა, თ. ქელიძე.

საქ. კვ ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ყურნალი „ნიანგი“. Тбилиши. Сатирико-юмористический журнал „Ниванги“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 69. ტელეფონები: რედაქტორის—3-76-69, ხაერთო განყოფილების—2-13-29.

გამომც. № 6. ხელმოწ. დასაბ. 9/III-1959 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/8, 0.5 ნაბ. ფურც. 1,37. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. 14. ავტორებს ხელნაწერები არ უბრუნდებათ. წევ. № 262 ფ. 00854. ტირ. 40.000.

ირანის მესვეურებმა დახმარებისათვის მიმართეს ამერიკის შერთებულ შტატებს, რამაც ირანელი ხალხის სამართლიანი გულსწყრომა გამოიწვია.

გაზეთებიდან

ნახ. გ. ლომიძისა

ეროვნული
ბიზლიროთქვა

— სამოწყალოდ გაწვდილი ხელი.

— მრისხანებით აღმართული ხელები.

